

«Θέατρον Βασιτιέ»

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἢ «Νέα Σκηὴν» ἔκαμεν ἐπισημῶς πλέον τὴν ἑναρξίν της, ὡς καὶ εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον μας ἐγράψαμεν, μὲ ἕξογον Ἑλληνικόν, τὴν «Ἀλκήστιδα» τοῦ Εὐριπίδου.

— Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἔργου, ὡς καὶ τότε ἐγράψαμεν, δὲν πρέπει νὰ ἔγωμεν πολὺ μεγάλας ἀπαιτήσεις, οὔτε τέχνης, οὔτε ὑποκριτικῆς, ἔξαντλούντες οὕτω ὅλην μας τὴν αὐστηρότητα, διότι πάντες σχεδὸν οἱ μῦθοι, πλὴν τινῶν ἐξαιρέσεων, πρώην φορὰν ἐνεφρονίζοντο ἀπὸ σκηῆς ὡς ἠθοποιοὶ καὶ πρὸ τόσου μάλιστα κοινού.

— Ἡ ψυχολογικὴ κατάστασις τοῦ ἠθοποιοῦ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶνε τοιαύτη, ὥστε δὲν δύναται οὕτως, ὅσον φύραμος καὶ ζωηρὸς καὶ ἄν εἶνε καὶ ὅσον ὑποκριτικὴν δύναμιον καὶ τέχνην καὶ ἄν κέχηται, νὰ σταθῇ καὶ νὰ περιπατήσῃ ἐλευθέρως εἰς τὴν σκηὴν, ν' ἀπαγγείλῃ μὲ σταθερὰν καὶ ἀνεκτιμώδεον φωνὴν, νὰ χρωματίσῃ καταλλήλως, νὰ ὑποκριθῇ φυσικῶς καὶ εὐδιάστως κτλ., διότι οἱ πόδες του κλονίζονται, ἡ φωνὴ του τρέμει, ὁ χρωματισμὸς καθίσταται σχεδὸν ἀδύνατος, ἢ ὑπόκρισις βιάζεται, τὸ ἔργον γάνει τὴν συνοχὴν του, ἢ ὅλη ἐκτέλεσις γλισσοῦται.

— Φοβερὰ ἐπίδρῃσι καὶ τὰ πολλὰ φῶτα τῆς σκηῆς καὶ τὸ πολυπληθὲς ἀκρατήριον καὶ πᾶν δεῖ ἄλλο προσπίπτει εἰς τὴν δράσιν τοῦ ἀπειρου, τοῦ νέου ἠθοποιοῦ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

— Διὰ τοῦτο ὀρεῖται ὁ νέος ἠθοποιὸς διὰ νὰ γίνῃ καλῶς καὶ ν' ἀποκτῇ τὴν πείραν τῆς

σκηῆς σὺν τῷ χρόνῳ, ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ μικροῦ ρόλου καὶ νὰ ἀνερχεταὶ βαθμηδὸν εἰς τοὺς μεγαλειότερους, μέχρις οὗ φθάσῃ ἐκεῖ ὅπου τοῦ ἐπιτρέπεται ἡ δύναμις του.

— Ἔχοντας ταῦτα πάντα ὑπ' ὄψιν πρέπει νὰ εἴμεθα ὄχι εὐχαριστήμενοι ἀλλὰ κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν πρώτην τῆς «Νέας Σκηῆς» καὶ ν' ἀναμένωμεν πολλὰ παρ' αὐτῆς.

Τὸν Ἀπόλλωνα ὑπεδύθη ὁ Σχίπης μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀπαγγελίαν τοῦ ἀλάθητος ὁ χρωματισμὸς του καλός. Ἡ φυσιογνωμία του γλυκεία καὶ συμπαθὴς καὶ ἡ ἄφιξις του λίαν ἐπιτυχὴς καὶ ἐπιμελετημένη.

Τὸν Θανάτον ὑπεδύθη ὁ Μάριος Ρωμανός (Π. Καλογερίκος) μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀπαγγελίαν τοῦ ἄφογος καὶ ὁ χρωματισμὸς του ἐπιτυχῆς ἢ μορφή του καὶ τὸ ὄλον του ἀπίστον ἐπροξέτει ἀποτροπὴν εἰς τὸν θεατῆν ἢ ἀμφίβρισις τοῦ ἦτο λίαν ἐπιμελετημένη.

Τὴν θεράπωνειαν ὑπεδύθη ἢ κ. Πασκινιάνην λίαν ἐπιτυχῶς ἢ ὑπόκρισις τῆς καλῆς ἢ ἀπαγγελίαν τῆς ἀφογος, καὶ ὁ χρωματισμὸς τῆς ἐπιτυχῆς ἢ μορφή τῆς γλυκεία καὶ συμπαθῆς, τὸ δὲ ὄλον τῆς ἑλληνοπρεπέστατον. Ἡ τε ἀμφίβρισις καὶ κόμωσις τῆς ἦσαν ἔξοχα.

Τὴν Ἀλκήστιν ὑπεδύθη ἢ δις Εἰμαρμένην Σανθάκη ἢ ἀμφίβρισις τῆς, ὡς καὶ ἡ κόμωσις τῆς ἦσαν ἔξοχα, τὸ δὲ παράσημά της ὅμοιον ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες. Ἐπαίξεν ἀρκετὰ καλὰ, θὰ ἐπαίξει δὲ ἀκόμη καλλίτερον, εἰν δὲν ἀπὸ γέφυλλο τόσον ἄργα, μὲ τὸν αὐτὸν τόνον φωνῆς καὶ μὲ κεκομμένης σχεδὸν τὰς λέξεις (πρᾶξ. α'). Καὶ αὕτῃ βασανίζεται οὕτω πως, διότι καὶ κοπιᾷ περισσότερο καὶ οἱ μεγάλοι μολόλογοι τῆς διπλασιάζονται, καὶ οἱ θεαταὶ αἰσθάνονται κατὶ τὸ πιεῖον τὰ στήθη των, τὸ κρατοῦν τὴν ἀναπνοὴν των, τὸ στενωμοῦν τέλος αὐτούς. Χοσιᾷεται γοργότης περισσότερα καὶ ὀλιγωτέρα αναλυτικὴ ἀπαγγελίαν τῶν στιγμῶν.

Ἡ τοιαύτη κατάστασις παρέσχε πού καὶ τοῦ καὶ τὸν ὑποδυθέντα τὸν Ἀδμήτην Παπαγεωργίου (πρᾶξ. α'). Κατὰ τὰς ἄλλας πράξεις ἐπαίξεν ἀρκετὰ καλὰ ἢ ἐκφρασις μόνον τοῦ προσώπου του ἔμεινεν ἀναλλοίωτος καὶ ὅλην τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἔργου. Οὐδὲν ἐκ τῶν παθῶν του, τῶν ὑπερπληρούτων τὴν καρδίαν του, παρ' ὅλην τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπελπίστησιν ἦν ἐφαίνοτο ἐκ τοῦ ἔργου δεῖν πρέπει νὰ αἰσθάνεται, ἀπετυπώθῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Τὸν Ἡρακλῆ ὑπεδύθη ὁ Λέων μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν εἰν τὸν ἔκαμεν ὀλιγωτέρον κωμωδοκῆχον δὲ ἐσημείωμεν μεγαλειότεραν ἐπιτυχίαν τὸν μίθωσον ὑπεκρίθη ἀρκετὰ καλὰ, προκειμένου περὶ συγχρόνου μιδύσου, ὄχι ὅμως καὶ τὸν ἐν μίθῳ διατελούντα Ἡρακλῆ, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὸν Ἡρακλῆ κραυγαλέοντα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν καὶ οὕτω φερόμενον. Τὸν ἐζημίωσεν ὅμως κατὰ πολὺ καὶ ἡ χυδαία φρασολογία τοῦ μίθωσου του.

Τὸν Φέρην ὑπεδύθη ὁ Ζήνων μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἢ ἀπαγγελίαν τοῦ ἀφογος ὁ χρωματισμὸς ὅμως τῆς φωνῆς του εἰς τὴν περισσότερα σημαία ἀκανόνιστος. (ἰδοσκ. α'). Ὁ Φέρης εἶνε πολὺ γέρον, ὥστε ἡ φωνὴ του πρέπει νὰ εἶνε γερωνικὴ καὶ ὄχι μᾶλλον νεανικῆ. Ἡ ὑπόκρισις του ἀρκετὰ ἐπιτυχῆς.

Τὸν θεράπωντα ὑπεδύθη ὁ Μουράτ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἢ ὄλην ἀσχημονία του, ὁ θυμὸς του καὶ ἡ ἀνησυγία του διὰ τὸν τραγωδοκῆχον ζῆνον καὶ τὸν κἀνόνοντα τόσην ταρα-

χὴν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ πενθοῦντος βασιλέως καὶ κυρίου του, ἦτο πολὺ ἐπιτυχῆς καὶ ἐκωγριασμένη ἀρκετὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἡ ἀπαγγελία του καλὴ, ὡς καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του.

Ἐκείνη ὅμως ἢ ὅποια ἐπαίξει μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας καὶ ἢ ὅποια ἠθάθη καὶ ἐπαθεν ἀληθινά, ἦτο μία ἀπὸ τὰς γυναικῆς τοῦ χοροῦ, ἦτο ἢ δις Κυθέλλη Ἀνδριανοῦ. Μὲ ὄλον τὸ ὀλίγον μέρος ὅπου εἶχεν, ἐπαίξει μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς ἢ λύπη καὶ ἢ ἀπελπίσις ἦσαν ἀποτυπωμένα ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀφογος, ἢ δὲ καλλιθετικὴ τῆς δύναμις μεγάλη καὶ ἢ μορφή τῆς ἑλληνοπρεπέστατη.

Τὴν ὄλων ἀντίθετον ἐντύπωσιν κατέλιπεν ἢ δις Ποθητοῦ, μία ἀπὸ τὰς γυναικῆς τοῦ χοροῦ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς ἦτο ἴσους ἀκατάλληλος καὶ παράτονος, ὥστε ἐπροξέτει τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν.

Ἐκ τοῦ χοροῦ τῶν ἀνδρῶν μόνον ὁ Ραυτόπουλος, ὁ ἰποδυθεὶς κάποιον γέροντα, ἐπαίξει λίαν ἐπιτυχῶς καὶ ἢ στάσις του, καὶ ἢ ἀπαγγελία του, καὶ ὁ χρωματισμὸς τῆς φωνῆς του, καὶ ἢ ὑπόκρισις του ἦσαν δια φυσικώτατα.

Ἀπεναντίας δὲν ἦτο οὔτε ἀπαγγέλλων οὔτε τόνος φωνῆς τοῦ κορυφαίου τοῦ χοροῦ Ρεδάκη.

Ἐν συνόλω ἢ παράστασις διεξήχθη ὁμοιογενέως μὲ πολλὴν ἄρμονίαν ὄλαι των δὲ αἰ κατὰ τὰς διαφόρους σκηνας εἰκόνες των ἦσαν ἔξοχοι, εὐκαμίσθησαν δὲ παρ' ὄλων. Ἱονομίζετις δεῖ ἔδωλεπ ἀρχαία ἀνάγλυφα.

Ἡ ὀρχήστρα πλήρης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Γουὶδά ἐξετέλεσε ἐξόχως λαμπρὰ ὅλην τὴν γλυκυτάτην μουσικὴν τῶν χορικῶν.

Παρατηρήθη ὅμως τὸ ἐξῆς ἀξιοσημείωτον γεγονός:

— Νομίζομεν δεῖν εἶνε διόλου ὀρθὴ ἢ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀσθηρότης τῆς εἰσόδου, καὶ δεῖ εἰς ἠθοποιούς. Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, κύριοι, δεῖ ὄλοι οἱ θιάσοι ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς δραματικῆς σχολῆς ἐπέτρεπον τὴν εἰσόδον εἰς ὄλους τοὺς νέους, εἰσελθόντας καὶ μὴ εἰς αὐτὴν τοῦτο ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτῆς, δεῖ κατὰ τὴν σύστασιν τῆς «Νέας Σκηῆς» καὶ μέχρι σήμερον ἔτι, γοιρε κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἀπεναντίας καὶ καθίσματα καὶ θεωρεῖα νὰ τοὺς δώσουν.

— Πῶς λοιπὸν εἶσι οἱ περιπορούμενοι τόσον ἔως χθὲς ἀπὸ αὐτούς, ἔρχεσθαι σήμερον καὶ τοὺς κλείετι τὴν θύραν!

— Δὲν εἶνε διόλου ὀρθόν, δὲν εἶνε διόλου εὐγενεὶς, οὔτε δίκαιον τὸ τοιοῦτον, δε' εἰ καὶ ἐλπίζομεν νὰ καταργηθῇ ἢ διάταξις αὕτη.

— Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν ἐγένετο ἢ δευτέρα παράστασις τῆς «Ἀλκήστιδος».

— Ἐκτέλεσις ἢ αὕτη ἢ μόνον περισσότερα γοργότης παρετηρήθη.

— Τὸ Σάββατον δὲν ἐγένετο παράστασις χάριν τῆς ἐνάργεως τοῦ «Βασιλικῦ Θεάτρου».

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἢ τρίτη διδασκαλία τῆς «Ἀλκήστιδος».

— Καθ' ὄλην τὴν παρελθούσαν ἰδομάδα διέκοψε τὰς παραστάσεις τῆς «Νέας Σκηῆς» λόγω τῶν παραστάσεων τῆς Ρεζάν, ἢ ἀπενελάμβανε δὲ ταύτας ἀπόψε μετ' ὄλην «Ἀγρίοπικα» τοῦ Ἰβεν κατὰ μετάφρασιν τοῦ Σπ. Μαρκελλοῦ, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ἐορτῆς τῆς Μουσικῆς ἐτακρίας ἀνέβαλεν.